

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph. D., a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci **žalobce: X**, IČ xxxxxxxx, se sídlem X, X, zastoupený JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2015, č. j. 117865/2015/KUSK, sp. zn. SZ 085303/2015/KUSK REG/Vo,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou Krajskému soudu v Praze dne 20. 10. 2015, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odbor výstavby – oddělení stavebně správní (dále jen „stavební úřad“), ze dne 29. 1. 2015, č. j. OV/5342/14-5/Ši, sp. zn. Výst./5342/14/330/Ši, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím stavebního úřadu bylo žalobci zamítnuto dodatečné povolení stavby hospicu pro opuštěné a problémové psy X (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. x v katastrálním území X.

Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné. V první řadě žalobce uvádí, že stavební úřad, kterému posléze přisvědčil i žalovaný, nesprávně posoudil psí kotce (podle slov žalobce jde o objekty mobilní, nespojené se zemí, nepřesahující rozměr 2 x 2 metry a nepřevyšující dospělého člověka) jako stavbu, aniž by bylo zřejmé, jak k tomuto závěru dospěl. Žalobce poukazuje na to, že definice pojmu „stavba“ v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), je poměrně vágní a stavební úřad ani žalovaný ve svých rozhodnutích neuvedli, jakým směrem se ubíralo jejich správní uvážení.

Žalobce dále nesouhlasí s názorem stavebního úřadu a žalovaného, že stavba (psí útulek) slouží chovatelským účelům. Podle názoru žalobce jde o objekt pro ochranu přírody, přičemž cílem útulku je poskytovat krátkodobé přístřeší opuštěným psům a rovněž chránit obyvatele spádových obcí a zvěř před ohrožením ze strany volně pobíhajících psů bez majitele. Žalobce dále uvádí, že útulek je na místě provozován bezmála 10 let, a to bez podpory z veřejných prostředků, a pokud by byl zrušen, odpovědnost za psy by dopadla na obec X. Existence útulku je tedy ve veřejném zájmu.

Žalobce též poukazuje na § 18 odst. 5 stavebního zákona, podle něhož platí, že do nezastavěného území lze umisťovat stavby v tomto ustanovení taxativně vypočtené pouze v případech, kdy to územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje. Z textové části územního plánu obce X plyne, že jako přípustné využití dané lokality je uvedena nezbytná dopravní a technická infrastruktura, polní cesty, jako podmíněné využití je uvedena ochranná zeleň proti větrné erozi, vodní plochy a jako nepřípustné využití jsou uvedeny jakékoli stavby s výjimkou výše uvedených. Podle žalobce není z územního plánu zřejmé, jaké stavby jsou výslovně vyloučeny, neboť v rámci toho, co je povoleno, jsou v územním plánu uvedeny i objekty, které nejsou stavbami ve smyslu stavebního zákona. Územní plán je tedy v této části nesrozumitelný a vnitřně rozporný. V souvislosti s aplikací § 18 odst. 5 stavebního zákona žalobce také upozorňuje na výraz „výslovně“ uvedený v druhém souvětí uvedeného ustanovení, které je podle názoru žalobce třeba vykládat tak, že musí být explicitně uvedeno, které stavby je zakázáno umisťovat. V územním plánu není uvedeno, že by bylo v území zakázáno umisťovat psí kotce, a obecný zákaz neumisťovat stavby s výjimkou uvedených je neurčitý. Žalobce uzavírá, že stavbu je třeba považovat za stavbu sloužící k ochraně přírody, tím pádem je podle § 18 odst. 5 stavebního zákona stavbou dovolenou a není důvod pro její dodatečné nepovolení.

Dále žalobce namítá, že v oznámení o zahájení řízení byl vyzván, aby předložil potřebné doklady k dodatečnému povolení stavby, a to „nejpozději při tomto řízení“, přičemž stavební úřad ani nespécifikoval, o jakou dokumentaci se má jednat. Předloženou dokumentaci pak stavební úřad označil za nedostačující, aniž by uvedl, v čem její nedostatečnost spatřuje. Rovněž žalobce poukazuje na skutečnost, že řízení o dodatečné povolení stavby nebylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí pravomocně skončeno, stanovená lhůta tedy ještě neuplynula a stavební úřad tak nemohl konstatovat, že žalobce nedostál své povinnosti přeložit doklady. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že v tomto ohledu s rozhodnutím stavebního úřadu nesouhlasí, avšak nerozhodl o nápravě.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že nelze vytýkat stavebnímu úřadu, že v prvostupňovém rozhodnutí neprovedl úvahu o definici stavby, protože tuto námitku žalobce

vznesl až v odvolání, přičemž dříve otázka, zda se jedná o stavbu či nikoli, vůbec nebyla předmětem sporu. V souvislosti s tím žalovaný poukazuje na žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby, v níž výrazu „stavba“ k označení psích kotců a dalších objektů sám užil. Závěr, že jde o stavbu, vyplynul i z kontrolní prohlídky, kterou stavební úřad provedl dne 25. 4. 2013. Z projektové dokumentace stavební úřad vycházet nemohl, protože žalobce žádnou nepředložil. K námitce žalobce, že je stavba „stavbou pro ochranu přírody“, žalovaný uvádí, že tento pojem není v zákoně definován. Správní praxe do této kategorie obvykle řadí návštěvnickou infrastrukturu chráněných krajinných oblastí a národních parků nebo různá ekocentra. Výklad žalobce, že do kategorie staveb pro ochranu přírody spadají i psí kotce, považuje žalovaný za příliš extenzivní a také za účelový. K tvrzením žalobce, že je činnost žalobce záslužná a ve veřejném zájmu, podotýká žalovaný, že nejde o relevantní aspekt při posuzování přípustnosti stavby a ani důvod pro svévolné porušování stavební kázně a jednání v rozporu se zákonem. S žalobcovým výkladem § 18 odst. 5 stavebního zákona žalovaný nesouhlasí a je toho názoru, že požadavek uvedeného ustanovení je splněn, jsou-li vyjmenovány přípustné stavby a ostatní označeny za nepřípustné. Žalobcův výklad by vedl k závěru, že v dané lokalitě lze povolit jakýkoli záměr, pokud je formálně označen podle § 18 odst. 5 stavebního zákona. Nadto žalovaný podotýká, že žalobce v minulosti v souvislosti se stavbou sám žádal o změnu územního plánu (což bylo zamítnuto zastupitelstvem obce X dne 21. 10. 2013). Musel si tedy být vědom rozporu stavby se současnou podobou územního plánu.

K žalobcovým námitkám ve vztahu k předkládání potřebných dokladů v řízení v prvním stupni žalovaný uvádí, že ve správním spise žádné doklady ani projektová dokumentace nejsou. Jakkoli byl termín pro předložení dokladů, jenž žalobci stanovil stavební úřad, nepřesný, neměla tato procesní vada vliv na práva žalobce. Protože byl prokázán rozpor stavby s územním plánem, nemohlo by předložení dokumentace na rozhodnutí ničeho změnit. Tento postup je podle žalovaného v souladu s § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vzhledem k zásadě hospodárnosti řízení tak žalovaný věc nevrátil k novému projednání. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. [...] Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby.

Podle § 18 odst. 5 stavebního lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepšují podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky,

hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje.

Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné.

První žalobní námitkou žalobce brojil proti závěru, že se v dané věci nebylo řádně vysvětleno, že jde o stavbu. Touto otázkou se podle žalobce stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí nezabýval vůbec a tuto vadu nezhodil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce tedy namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V obecnosti lze uvést, že je povinností žalovaného jakožto odvolacího správního orgánu se vypořádat se všemi odvolacími námitkami. I kdyby některou z nich považoval žalovaný za zjevně nedůvodnou, je třeba, aby ji ve svém rozhodnutí alespoň zmínil a sdělil, v čem spatřuje její nedůvodnost. V případě, že tak neučiní, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud v takovém případě totiž nemůže za žalovaného domýšlet, jak by měla být odvolací námitka vypořádána, či jestli se jedná o námitku důvodnou.

Z judikatury pak plyne, že k posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání z toho hlediska, zda se odvolací orgán vypořádal se všemi odvolacími námitkami a dílčími argumenty k nim se upínajícími, nelze přistupovat formalisticky, bez souvislosti s kontextem dané věci. Povinnost správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze totiž interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Na určitou námitku může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument odvolatele v odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění odvolací orgán prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, čj. 6 As 152/2014 – 78). Nejvyšší správní soud dále připustil, že mezery v odůvodnění odvolacího orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí. Úkolem odvolacího orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací námitky, přičemž z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu I. stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech, vybudovaných

orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty. Obě rozhodnutí ovšem tvoří jeden celek a takto je třeba je vnímat i z pohledu jejich přezkoumatelnosti (viz rozsudek ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013 – 25).

Ze správního spisu plyne, že v prvním stupni řízení nebyla ze strany žalobce otázka, zda objekty nacházející se na místě psího útulku jsou stavbou, vůbec namítána. Stavební úřad tak bez dalšího vycházel z toho, že tyto objekty jsou stavbou; žalobce ostatně ve svém podání ze dne 9. 7. 2013, které mj. obsahovalo žádost o dodatečné povolení stavby, sám v souvislosti s psím útlkem hovořil o stavbě. Na spornou povahu psích kotců žalobce poprvé poukázal až ve svém odvolání podaném dne 25. 2. 2015, ve kterém uvedl, že jde pouze o několik psích kotců/bud o rozměrech maximálně 10 m², přičemž žalobce tyto objekty za stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona nepovažuje, proto také v době jejich vzniku nežádal o stavební povolení. Žádost o dodatečné stavební povolení zvolil v návaznosti na rozhodnutí o odstranění stavby jakožto „cestu nejmenšího odporu“. Žalovaný se s touto odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal pouze velmi stručně, kdy uvedl, že „*k posouzení otázky, zda se jedná o stavbu či nikoliv, je příslušný stavební úřad*“ a že „*[t]ento posoudil výsledek stavební činnosti na předmětném pozemku jako stavbu, s čímž odvolací správní orgán souhlasí.*“ Dále již jen uvedl, že sám žalobce „*ve své žádosti o dodatečné povolení stavby uvádí, že psí útulek je tvořen souborem movitých věcí staveb různého druhu, zejména kotci, stavebními buňkami apod.*“ Žalovaný tedy pouze konstatoval, že objekty nacházející se na místě psího útulku jsou stavbou, aniž by svůj závěr jakkoli argumentačně podpořil. Odkázal pouze na žádost žalobce o dodatečné povolení stavby, v níž žalobce o stavbách sám hovořil. Takovou argumentaci má soud za nedostatečnou. Je sice pravdou, že je-li podána žádost o dodatečné povolení stavby, je třeba o ní rozhodnout. Existence této žádosti však bez dalšího neznamená, že objekt, o jehož dodatečné povolení žadatel žádá, je skutečně stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Proto pokud bylo obsahem odvolací námitky tvrzení, že stavební úřad ve svém rozhodnutí nedostatečně vysvětlil svou úvahu o tom, proč považuje psí kotce, mobilní dům a stavební buňky za stavby, měl žalovaný (pokud se s hodnocením stavebního úřadu ztotožnil) v napadeném rozhodnutí tuto úvahu provést sám; tj. opřít svoji argumentaci o výklad stavebního zákona, případně komentářovou literaturu a judikaturu. To však žalovaný neučinil a jeho rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci pak nebylo možno vyjít z právního názoru Nejvyššího správního soudu plynoucího z rozsudku ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013 – 25, a sice nedostatky v odůvodnění rozhodnutí o odvolání mohou zaplnit argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí, neboť spornou otázkou stavební úřad – jak již bylo uvedeno – blíže nezabýval.

Soud však dospěl k závěru, že tato dílčí nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí není vadou, která musí nutně vést k zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Stavební úřad totiž žádost o dodatečné povolení stavby zamítl primárně z důvodu, že objekty nacházející se na místě psího útulku (psí kotce, mobilní dům a stavební buňky) jsou v rozporu s územním plánem, přičemž žalovaný tento závěr potvrdil. S otázkou rozporu objektů s územním plánem obce X souvisí další námitka žalobce, v níž tvrdil, že ve světle jazykového výkladu § 18 odst. 5 stavebního zákona je územní plán obce X v části, v níž stanoví povolené a nepovolené stavby v dané lokalitě, nesrozumitelný a vnitřně rozporný. Podle § 18 odst. 5 stavebního zákona v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby,

zařízení a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umisťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje.

Soud v první řadě nesdílí právní názor žalobce, že výraz „výslovně“ uvedený v druhé větě § 18 odst. 5 stavebního zákona je třeba vykládat tak, že všechny stavby, které se nesmí v nezastavěném území umisťovat, musí být v územním plánu výslovně uvedeny. Tento výklad by byl zcela iracionální, neboť by byl v rozporu se způsobem, jakým se tvoří právní normy (k níž se opatření obecné povahy blíží), jež vyžadují určitou míru obecnosti, aby bylo možné je subsumovat i na případy, které normotvůrce výslovně nepředvídal. Daný výklad by tak obcím stanovil povinnost uvádět v územně plánovací dokumentaci dlouhé taxativní výčty nepovolených staveb, které by ani při nejlepší vůli nemohly být vyčerpávající a naopak by byly zbytečně kazuistické. Nerozumnost zmíněného výkladu pak ilustruje konstatování žalobce, že v územním plánu není nikde uvedeno, že by bylo v nezastavěném území zakázáno umisťovat psí kotce.

Pozemek, na kterém se nachází psí útulek, je zařazen územním plánem do plochy NV – smíšené nezastavěné území – zeleň vysoká mimolesní. Obec X ve svém územním plánu (výňatek z něho je součástí správního spisu) stanoví v této ploše jako hlavní využití stromová a keřová společenství, jako přípustné využití nezbytnou dopravní a technickou infrastrukturu a polní cesty, jako podmíněné využití ochrannou zeleň proti větrné erozi a vodní plochy a jako nepřípustné využití jakékoliv stavby s výjimkou výše uvedených staveb. Jmenovitě tedy v kategoriích hlavní, přípustné a podmíněně přípustné využití výslovně stanoví, co v ploše NV může být, přičemž vedle zeleně se připouští i některé druhy staveb (dopravní a technická infrastruktura či vodní plochy). Kromě těchto staveb ovšem územní plán jakékoliv jiné stavby v kategorii nepřípustné využití výslovně vylučuje. Takovou konstrukci soud považuje za souladnou s (racionálním) výkladem § 18 odst. 5 stavebního zákona, za standardní a dobře srozumitelnou. Je z ní totiž jednoznačné, že vyloučeny jsou všechny stavby s výjimkou svateb nezbytné dopravní a technické infrastruktury a staveb souvisejících s vodními plochami. Výklad žalobce, kdy dovozuje, že za stavby by podle územního plánu musela být považována např. i stromová společenstva či ochranná zeleň proti větrné erozi, pomíjí, že v rámci přípustného využití plochy je připuštěn určitý druh zeleně na straně jedné a některé stavby na straně druhé, přičemž omezení v kategorii nepřípustného využití se týká pouze staveb. Údajnou nesrozumitelnost územního plánu tak vytváří sám žalobce díky použití nepřipadného výkladu.

Z uvedeného výkladu plyne, že v dotčeném území mohou být umístěny pouze nezbytné dopravní a technické infrastruktury a stavby související s vodními plochami; jiné stavby nikoli. Pokud by tedy objekty nacházející se na místě psího (psí kotce, mobilní dům a stavební buňky) byly stavbou, bylo by jejich umístění v dotčeném území ve zjevném rozporu s územním plánem. K tomu závěru není nezbytné znát stavebně technické detaily uvedených objektů, postačí znát jen obecnější popis těchto objektů, tj. že jde o psí kotce, mobilní dům a

stavební buňky, neboť již z tohoto popisu (který je navíc mezi účastníky nesporný) je nade vší pochybnost zřejmé, že nejde ani o nezbytnou dopravní a technickou infrastrukturu a ani o stavby související s vodními plochami, které jediné jsou v území přípustné. Zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby by tak bylo zcela na místě. Takový výrok by ale byl na místě, i kdyby o stavby nešlo, neboť pak by se takové objekty zcela vymykaly stavebnímu zákonu. Nelze totiž dodatečně povolit něco, co není stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že i když otázka povahy objektů nacházejících se na místě psího útulku nebyla správními orgány zcela přezkoumatelně zodpovězena, nemá tato vada vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Lze dodat, že tuto otázku bude třeba samozřejmě vyřešit v navazujícím řízení o odstranění stavby, neboť tak jak platí, že nelze dodatečně povolit objekt, který není stavbou, platí také, že takový objekt nelze postupem podle stavebního zákona ani odstranit. V tomto řízení proto bude třeba, aby správní orgány dostatečným způsobem zjistily skutkový stav věci (při nepředložení žádné dokumentace zajistili například fotodokumentaci či zjistily stavebně technický stav jednotlivých objektů) a tento následně právně vyhodnotily.

V návaznosti na provedený výklad územního plánu obce X soud dále nepovažuje soud za nutné zabývat se konkrétní povahou případné stavby. Žalobce v průběhu celého správního řízení tvrdil, že jde o stavbu k ochraně přírody, a tudíž je její umístění v území v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona. K tomuto tvrzení stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl pouze tolik, že s argumentací žalobce nesouhlasí. Žalovaný posléze v napadeném rozhodnutí ke shodné odvolací námitce uvedl, že s tvrzením žalobce rovněž nesouhlasí a že jde spíše o stavbu pro chovatelské účely s tím, že pojem „stavba pro ochranu přírody“ není v zákoně definován. Bližší odůvodnění svého názoru posléze přidal žalovaný až ve vyjádření k žalobě. Protože ale jsou v dotčeném území přípustné pouze nezbytné dopravní a technické infrastruktury a stavby související s vodními plochami, jak již bylo vysvětleno, je zřejmé, že mezi nepřípustné stavby by patřily také stavby pro ochranu přírody. Proto soud dospěl k závěru, že danou otázku není třeba řešit, a to ani z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v této části. Poznamenává pouze obecně, že nelze akceptovat, aby odůvodnění rozhodnutí bylo uváděno až v rámci vyjádření k žalobě.

K tvrzení žalobce, že existence útulku (financovaného výlučně ze soukromých zdrojů) je ve veřejném zájmu, soud uvádí, že se ztotožňuje s argumentací žalovaného, že žalobcem subjektivně pocíťovaný veřejný zájem na vlastní činnosti nemůže být přijatelným argumentem pro jednání v rozporu s ustanoveními stavebního zákona a platného územního plánu. Nad rámec této argumentace soud uvádí, že i pokud by existoval veřejný zájem na činnosti žalobce, těžko lze dovést veřejný zájem na tom, aby ji provozoval právě na tomto konkrétním místě. Uvedené platí tím spíše, jsou-li – podle žalobcových slov – všechny objekty mobilní, nespojené s pozemkem.

Poslední žalobní námitkou žalobce poukazuje na nedostatky výzvy ze dne 9. 12. 2014, v níž byl žalobce vyzván, aby „*předložil potřebné doklady v nejpozději při tomto řízení*“ (zdůrazněno soudem), přičemž žalobce tvrdí, že takto určená lhůta dosud neuplynula a také že potřebnou dokumentaci doložil. Ze správního spisu soud zjistil, že uvedená výzva je součástí oznámení o zahájení řízení ve věci dodatečného povolení stavby, jehož součástí je také pozvání k ústnímu jednání spojenému s ohledáním na místě samém. Žalovaný v napadeném

rozhodnutí konstatoval, že lhůta k předložení dokladů nebyla stanovena přesně, ale protože je stavba v rozporu s územním plánem obce X nepovažoval žalovaný za správné prodlužovat řízení určováním dalších termínů pro předložení dokladů.

Soud se primárně ztotožňuje se závěrem, že lhůta stanovená stavebním úřadem v pozvánce ze dne 9. 10. 2014 byla určena nepřesně (což bylo pravděpodobně způsobeno písařskou chybou – záměnou slov „řízení“ a „jednání“). Soud se však nedomnívá, že by se jednalo o chybu, která by žalobci zcela znemožňovala pochopení výzvy. I kdyby si žalobce skutečně v důsledku nepřesně určené lhůty nebyl jist, do kdy je povinen předložit potřebnou dokumentaci, z protokolu o ústním jednání ze dne 6. 1. 2015 plyne, že se otázka nepředložení dokumentace byly předmětem tohoto jednání, přičemž stavební úřad konstatoval, že v důsledku toho vydá zamítavé rozhodnutí. Pokud by teprve při ústním jednání žalobce zjistil skutečnou lhůtu pro dodání potřebné dokumentace, mohl nastatou situaci řešit na místě (např. ve světle nové informace požádat stavební úřad o prodloužení lhůty, namítnout nesprávnost výzvy). Namísto toho žalobce bez námitek protokol podepsal. Soud uzavírá, že se jednalo o chybu marginální, která neznemožňovala porozumění výzvě a že žalobci byl na svou povinnost opětovně upozorněn na ústním jednání dne 6. 1. 2015. V kontextu těchto skutečností soud žalobcovu tvrzení o tom, lhůta pro předložení dokumentace dosud neuplynula, neakceptoval. K námitce, že stavební úřad nespecifikoval, jaké doklady k žalobcovým stavbám požaduje, uvádí soud, že je i ta je nedůvodná, neboť tyto požadavky vyplývají přímo z § 129 odst. 2 stavebního zákona a není třeba, aby je stavební úřad ve výzvě blíže specifikoval. Závěr žalovaného o rozporu stavby s územním plánem pak již byl vypořádan shora.

Soud uzavírá, že byť je rozhodnutí ze shora uvedených důvodů z části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], nemá tato vada vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí po věcné stránce zcela ob stojí. Soud proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová